Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 7. Den 1ste Januar 1885. 34/35te Aargang.

Et Besøg hos Mormonerne.

Følgende Artikel er fra Bullion, et Blad, udgivet i Socorro i Ny Mexiko. Redaktøren, Hr. Charles Longuemare, har nylig besøgt Salt Lake City og udtalt sin store Tilfredshed over Utah Mormonernes Foretagelseslyst og Industri.

I de første Dage i forrige Maaned rejste vi i Selskab med de Herrer E. E. Willard og E. E. Gross af Hartford, Connecticut til Salt Lake City. Under vort Ophold der benyttede vi Tiden med at erholde paalidelige Underretninger om Utahs naturlige Hjælpekilder og Mormonernes Driftighed. I Forbindelse hermed kunne vi sige, at vi ikke spildte nogen Del af vor Tid med at undersøge Joseph Smiths Efterfølgeres Religion, da Bullion ikke befatter sig med religiøse Sager. Mormonspørgsmaalet er ligefremt et Spørgsmaal om Samvittighed, Moralitet og Lov, der i sin Tid vil blive ordnet ved Kongressens Lovgivning og ved Landets Domstole. Utahs Dale bleve bosatte i Aaret 1847. Omtrent ved den Tid gjorde Tom Benton et Forslag om at opfordre Mormonerne til at sende en Bataillon Mand i Krigen, der den Gang førtes med Mexiko. Mormonerne viste deres Beredvillighed, og Bataillonen gjorde sin Pligt i enhver Henseende. Det var paa den Tid, de først opdagede Guld ved Sutters Mølle, hvor de vare i Færd med at udgrave en Mølledam, og saaledes skyldes dem Opdagelsen af Kaliforniens Guld. Paa deres Tilbagerejse til Salt Lake City medbragte de en Mængde Guldsløv og Guldklumper, og det vejedes der med en Bismer eller almindelig Vægt for at afgjøre dets Pengeværdi. Det siges, at Guld var den Gang lettere at faa end Hvede. Stedet, hvor Salt Lake City er bygget, ja hele Salt Lake Bassinet havde paa den Tid, Mormonerne bosatte sig der, et meget uindbydende Udseende. Landet var tæt begroet med vantreven „Sagebrush" og Jorden var hvid af Alkali (Ludsalt). Under disse ikke lovende Omstændigheder var det, at Utahs Bosættelse paabegyndtes. I Dag ser det anderledes ud. Utahs Dale, saavidt vi have set dem, fremvise et Panorama af Skjønhed, Drift og Velstand. Utahsøen og de mange Bjergstrømme yde Vandet, hvormed Dalene vandes. Utahsøens Vand

er fersk, og dens Overflade har en storartet Udstrækning og er omgiven af velopdyrkede Landejendomme. Indbyggernes Boliger er rene, nette og vel byggede, almindeligvis af hvidagtige Adobie eller af røde Mursten, og den fordomsfrie Besøgende nødes til at indrømme, at kun faa Steder i de forenede Stater kunne fordelagtigt sammenlignes med disse Dales Settlementer med Hensyn til Drift og virkelig Velstand. Vi bleve i Særdeleshed interesserede for det udmærkede Vandingssystem, der brugtes, og som var helt forskjelligt fra det, der bruges i Mexico. Hos os følge Landmænd det System, der brugtes af Pueblos og Azteker Stammerne førend den spanske Erobring i det 16de Aarhundrede. Markerne ere afdelte i Rækker af smaa Beder hvori Sæden plantes og derpaa oversvømmes med Vand flere Tommer dybt. Følgen af denne Oversvømmelse er at Jorden, naar den tørres af Solens Hede, revner og bliver haard, hvorved Væksten hindres meget og Plantens Udvikling forsættes. Under dette System er Frembringelsen af Kartofler og alle Løgarter næsten en Umulighed, da Jorden, naar den tørres, danner en fast Masse lig en støbt Form omkring Roden, hvilket umuliggjør dens Vækst. I Utah derimod er Vandingssystemet ganske anderledes. Markerne blive ikke inddelte i smaa Beder, hvorved spares en Mængde unyttigt Arbejde og Bekostning. I Stedet for at oversvømme Markerne, som vi gjøre, lader Landmanden i Utah Vandet rinde i Furerne imellem Planterækkerne, og i Stedet for at kvæles af Vandet, drage Planterne Næring ved Capillar Attraction (det Phænomen, at Flydenheden i snævre Rør, som de tilstrækkelig væde, stige over deres Niveau). Dette Systems Fordelagtighed og Økonomie er saa iøjnefaldende, at det ikke behøver Omtale, og enhver intelligent Landmand vil adoptere det.

En af Dalens Mærkværdigheder er den store „Saltsø". Begyndende omtrent 15 engelske Mile fra Salt Lake City strækker den sig 80 Mile i Længde og 40 Mile i Brede. Vandet i den er en Saltopløsning hvis Saltholdighed er lig den i det døde Hav.

Mormonerne have nedskreven alle de indtrufne Begivenheder fra den Tid de først bosatte sig der. Fra denne Kilde erfare vi, at Regnfaldet stadigt tiltager, saa at, endskjøndt saa stor en Mængde Vand bortledes fra Utahsøen, beholder den dog sin Vandhøjde, og Strømmene yde ligeledes mere Vand end forhen, uagtet Landets videre Opdyrkning fortsættes, og mere og mere Vand for den tiltagende Agerdyrkning behøves.

Salt Lake City har en Befolkning af circa 25000 Indbyggere, hvoraf 80 Procent ere Mormoner, og denne rocent stiger endnu højere i den største Del af Territoriet.

Vi besøgte Tabernaklet, en uhyre stor Bygning, hvori der er Siddepladser for circa 13000 Mennesker. Orgelet blev bygget der af Mormoner og var den Gang det største i de forenede Stater. Bygningens akustiske Beskaffenhed er fortrinlig. En Knappenaal høres at falde i en Straahat i den modsatte Ende af Bygningen, skjønt Distancen er 250 Fod.

Ved Bygningens Opførelse toges de Forsamledes Sikkerhed ogsaa i Betragtning, saa at den store Forsamling af omtrent 13000 Mennesker kommer ud gjennem 14 store Døre i mindre end tre Minutter efter at Forsamlingen sluttes, og derved bliver panisk Skræk umulig. Templet er en prægtig Bygning; Grunden lagdes i 1853, og det vil blive fuldført i 1890. Stenen i dets Mure er en

hvid syenitisk Granit. Fortovene i Staden ere beplantede med Skyggetræer, der holdes smukt beskaarne. I passende Afstande findes Springvande, der yde klart koldt Vand til de Tørstige. Gas og elektriske Lys belyse Staden. Gaderne og Fortovene ere Mønstre paa Renlighed og Orden. Salt Lake City er en ordentlig, velbygget og smuk Stad. Den blev ikke dannet, men er en Skabelse. De følgende Varer forfærdiges: Silke, Klæde, Klæder, Mel, Agerdyrkningsredskaber, Læder, Syltetøj af alle Slags, Sæbe, Lys, Linned, Skotøj, Uldtæpper, Kurvemagerarbejde og Pottemagerarbejde. Minerne i Nærheden af Salt Lake City ere af Vigtighed. Der er mange righoldige Sølvertser, blandede med Klor og Svovl, og der findes store Lag af kulsure og blyholdige Sølvertser, og den Tid vil komme, da Utahs Bjærgværker ville blive en vigtig Faktor i dets Fremgang. Mangel paa Plads tillader os ikke at omtale flere andre interessante Ting.

Moralen, vi drage af vort Besøg, er dette: Hvad der er bleven udført af Mormonerne i Utah ved deres Flid, kan gjentages i Nærheden af Socorro og i Rio Grand Dalen. Vor Mening, som vi saa ofte før have udtalt, at Socorros Fremtid beror paa dets Jordbrugs saa vel som dets Miners Udvikling, er stadfæstet. Mormonerne ere et Mønster paa Energi, og sætte et følgeværdigt Eksempel for Andre.

Mormons Bogs Historie.

Af George Reynolds.

Den første Udgave af Mormons Bog blev publiceret af Profeten Joseph i 1830. Aaret forud havde han forskaffet sig Forlagsret paa den i New Yorks nørre Dommer Distrikt. Trykkeren var Hr. E. B. Grandin af Palmyra, som fik tre tusind Dollars for fem tusind Eksemplarer. Vidnernes Vidnesbyrd er i Slutningen af Bogen i Stedet for i Begyndelsen som i de senere Udgaver, og den følgende oplysende Fortale følger umiddelbart efter Titelbladet:

Fortale.

Til Læseren. — Eftersom mange falske Rygter ere satte i Omløb angaaende det følgende Værk, og ildesindede Personer have anvendt mange ulovlige Midler for at ødelægge mig og dette Værk, ønsker jeg at underette Dig om, at jeg ved Guds Gave og Kraft oversatte et hundrede og seksten Sider, hvilke jeg tog af Lehis Bog, som var en forkortet Beretning fra Lehis Plader ved Mormons Haand, og at nævnte Beretning blev mig frastjaalet af en eller flere Personer, der beholdt den, uagtet jeg gjorde Alt for at faa den tilbage. Jeg blev befalet af Herren, at jeg skulde ikke atter oversætte det; thi Satan havde indskudt i deres Hjerter at friste Herren deres Gud ved at forandre Ordene, saa at de erholdt en modsat Mening fra det, jeg havde oversat og faaet afskrevet, og om jeg skulde fremkomme med de samme Ord, det vil sige, om jeg skulde oversætte det samme igjen, vilde de udgive det, som de havde stjaalet, og Satan vilde ophidse denne Slægts Hjærter, saa at de ikke vilde modtage dette Værk;

men se, Herren sagde til mig, jeg vil ikke tilstede, at Satan skal i dette fuldbyrde sine onde Anslag; derfor skal Du oversætte fra Nephis Plader, indtil I komme til det, I have oversat, og som I have tilbageholdt, og se, I skulle udgive det som Nephis Beretning, og saaledes vil jeg beskjæmme dem, som have forandret mine Ord. Jeg vil ikke tilstede, at de skulle ødelægge mit Værk, ja, jeg vil vise dem, at min Visdom er større end Djævelens Kløgt. For nu at være lydig til Guds Bud har jeg formedelst hans Naade og Miskundhed opfyldt det, som han har befalet mig angaaende denne Sag. Jeg vil ogsaa underrette Dig om, at Pladerne, hvorom der er bleven talt, bleve fundne nær Manchester, Ontario, New York.

Den anden Udgave blev publiceret i Kirtland af P. P. Pratt og E. S. Goodin, og den tredie i Nauvoo af Robinson og Smith i 1840. Denne Udgave blev trykt med Stereotyp Plader, forfærdigede af Shepard og Stearns i Cincinnati, Ohio. Paa Titelbladet siges der, at den er bleven omhyggeligt gjennemset af Oversætteren.

Siden Kirkens Ankomst til Utahs Dale er et stort Antal Eksemplarer af denne hellige Beretning blevne trykte med Stereotyp Plader i Deseret News Bogtrykkeri*) og senere med Electrotyp Plader den Udgave, som afdøde Apostel Orson Pratt inddelte i Vers og Kapitler. Da disse Plader bleve forfærdigede støbtes der to Sæt, hvoraf det ene forblev i Kirkens Trykkeri i Liverpool, og det andet sendtes til Salt Lake City.

Den „Re-organiserede Kirke“ har ogsaa publiceret Udgaver, og har nylig havt et Udvalg til at undersøge Manuskriptet, som er i David Whitmers' Besiddelse. De sammenlignede omhyggeligt dette Dokument med de forskjellige trykte Udgaver og noterede Forskjellighederne i Teksten.

Vi have ogsaa hørt, at endnu en anden Udgave er bleven publiceret i New York for Russell Huntley og Zadoc Brooks i deres Interesser, som Nogle have behaget at kalde „Brooks Afdeling af Kirken“. Den blev udgivet i 1856.

Der er ligeledes en ikkemormonsk Udgave publiceret i New York. Dens Fortale indeholder en forvansket Historie om Værkets Fremkomst, og angiver Spaulding Theorien, som Bogens sande Oprindelse.

Den første europæiske Udgave af Mormons Bog blev publiceret i Manchester, England i 1840. I »Millennial Stars« Februarnummer for dette Aar gjør dens Redaktør, P. P. Pratt, følgende Bemærkninger: „Mormons Bog — Dette længe forventede Værk er nu trykt. Den europæiske Udgave bestaar af 5000 Eksemplarer, hvilke, vi ydmygt haabe, ville saavidt forsyne Publikum, at det kan nu selv læse et Værk, som er bleven i saa høj Grad misrepræsenteret, men hvilket i Virkeligheden er af højere Værdi end alt Englands Guld og Sølv. Hvo kan være saa ligegyldig, at ikke ønske at læse Historien om en halv Verden? Den lægger for Dagen Guds Handlemaade med dens Folkeslag tillige med deres Fortids Historie og deres Profetier om det Tilkommende. Jeg gjentager denne Erklæring, uhørt som den end synes, at Kundskab om det, som indeholdes i denne Beretning, er af større Værdi for Enhver, end Europas Guld og Sølv.“

Den anden Udgave blev publiceret af Ældste Orson Pratt i Liverpool i

---

*) Den første Utah Udgave (2,500 Eksemplarer) blev trykt i Juli 1871; siden den Tid ere tolv andre Udgaver, i alt 40,000 Eksemplarer blevne trykte i Deseret News Bogtrykkeri.

1849; den tredie, som blev stereotyperet, af Ældste F. D. Richards i Liverpool i 1852; den fjerde, ogsaa stereotyperet, blev udgivet for Orson Pratt af Samuel Richards i 1854, og den femte ligeledes stereotyperet, udgaves af F. D. Richards i 1854.

Kort før sin Død beskikkede Præsident Brigham Young Orson Pratt til at paany ordne Mormons Bogs Inddeling med Hensyn til Kapitler og Paragrafer. Dette udførte Broder Pratt ved at forkorte Kapitlerne, og som en naturlig Følge forøgedes deres Antal; de lange Paragrafer i den gamle Udgave bleve delte i Vers af omtrent samme Længde som Bibelens Vers. Det følgende viser Forholdet mellem Kapitlernes Antal i de ældre og den nye Udgave:

	Ældre.	Ny.
1 Nephi	7	22
2 Nephi.	15	33
Jakob.	5	7
Enos	1	1
Jarom	1	1
Omni.	1	1
Mormons Ord.	1	1
Mosiah	13	29
Alma	30	63
Helaman	5	16
3die Nephi	14	30
4de Nephi.	1	1
Mormon	4	9
Esther.	6	15
Moroni	10	10

I 1878 rejste Ældste Pratt til England*) for at overse Arbejdet med at publicere den nye Udgave. Electrotyp-Pladerne forfærdigedes i London, og den første Udgave trykte i Kirkens Trykkeri i Liverpool, og næste Aar publicerede Wm. Budge, Præsident over den europæiske Mission, 2000 Eksemplarer. En anden Udgave udkom paa samme Trykkeri i 1881, og endnu en i 1883.

*) Han ankom til Liverpool den 21de December.

Disse Udgaver, foruden at være inddelte i Kapitler og Vers af Broder Pratt, ere nederst paa hver Side forsynede med talrige Anmærkninger og Henvisninger, ordnede af ham eller af andre Ældster under hans Ledelse. I Førstningen var det Bestemmelsen at publicere denne Udgave med Pitmans fonetiske Bogstaver, og et Assortiment af Typer blev kjøbt i denne Hensigt for Trykkeriet i Liverpool, men efter Præsident Youngs Død blev denne Plan opgivet.

Vi bør ikke undlade at i vor Liste af de forskjellige Udgaver omtale den, som Ældste Orson Pratt afskrev i det deseretske Alfabet (et Alfabet, hvori ethvert Bogstav betegner en bestemt Lyd) og blev publiceret for Deseret Universitet af Russel Brothers i New York i 1869. Den er paa Grund af Deseret Alfabetets Bogstavers Størrelse en meget større Bog end de Udgaver, som ere trykte med almindelige Typer. Paa Forsætsbladet er en Tabel, der viser hvert Bogstavs Lyd, ellers er denne Udgave lig den ældre Udgave af Mormons Bog. Denne Udgave blev ogsaa indbunden i mindre Dele i den Hensigt, at de kunde bruges som Skolebøger; men disse Forventninger bleve kun i en ringe Grad virkeliggjorte.

Mormons Bog er bleven oversat paa Fransk, Italiensk, Spansk, Tysk, Hollandsk, Dansk, Svensk, Vallisisk, Hindostansk og Havajisk. Vi have ogsaa hørt, at den er bleven oversat paa Russisk i New York i 1872; men vi vide kun, at om dette er sandt, blev det ikke gjort under Kirkens Myndighed.

I Slutningen af 1849 afrejste et

Antal Missionærer fra Great Salt Lake Dalen. Nogle af disse Missionærers Mission er paa det nærmeste forbunden med Mormons Bogs Historie; thi formedelst deres Arbejde og under deres Omsorg og Bestyrelse bleve de første Oversættelser af denne hellige Beretning gjorte, paa hvad engelsktalende Folk kalde fremmede Sprog. Disse Ældster vare John Taylor, Lorenzo Snow, Erastus Snow og Franklin D. Richards af de tolv Apostler, og Sprogene, hvori Bogen en kort Tid efter blev oversat, vare: Fransk, Italiensk, Tysk, Dansk og Vallisisk.

Den danske Udgave af Mormons Bog bestod af 3000 Eksemplarer og blev publiceret af Ældste Erastus Snow i Kjøbenhavn i Maj 1851: denne var den første Udgave af Bogen i noget andet Sprog end det engelske. Den har en længere Fortale med denne Apostels Underskrift. I 1881 udkom i Kjøbenhavn en Udgave med Kapitler og Vers inddelte i den nye Stil.

Den italienske Udgave (Il Libro de Mormon) udkom under Apostel Lorenzo Snows Opsyn, som præsiderede over Missionen i Sveits og Italien. Den udkom i London 1852.

Den vallisiske Udgave (Llyfr Mormon) blev udgivet i Merthyr Tydfil i 1852 under Ledelse af Franklin D. Richards, som præsiderede over den britiske Mission. Den største Del af Arbejdet forbunden med Oversættelsen udførtes af den nu afdøde Ældste John Davis. Foran Vidnernes Vidnesbyrd findes en kort Fortale adresseret til de vallisiske Læsere, dateret den 6te April 1852 og underskreven af Ældste W. S. Phillips, John Davis og Thomas Pugh, hvilke, om vi ikke tage Fejl, præsiderede den Gang over den vallisiske Mission.

Den franske Udgave (Le Livre de Mormon) udkom i 1852; af dens Titelblad erfare vi, at den blev oversat fra Engelsk af John Taylor og Curtis E. Bolton, og blev udgivet i Paris af Præsident John Taylor. Denne Udgave blev trykt med Stereotyp Plader.

Den tyske Udgave (Das Buch Mormon) blev ogsaa udgivet samme Aar i Hamborg under Præsident John Taylors umiddelbare Opsigt. Dens Titelblad underretter os om, at den blev oversat „af John Taylor og G. Parker Dykes". Denne Udgave blev ogsaa stereotyperet, og en anden Udgave blev trykt med de samme Plader i 1873 i Bern, Sveits.

Den hollandske Oversættelse udførtes af Ældste Paul A. Schettler i Amsterdam, medens han var paa Mission i Holland. Han begyndte Arbejdet paa Oversættelsen den 24de September 1861, og fuldendte det den 19de Juli 1862. Denne Oversættelse er aldrig bleven trykt, og saa vidt os er bekjendt, er Manuskriptet endnu i Holland.

Vi uddrage af „Min første Mission" Præsident George Q. Cannons interessante Beretning om Mormons Bogs Oversættelse i Sproget, der tales paa Sandwich-Øerne. Han skriver: „De Samtaler, jeg havde med de Indfødte angaaende Mormons Bog og de røde Mænds Oprindelse, opvakte et stærkt Ønske hos dem at faa se den: og jeg blev tilskyndet til at oversætte den i Øernes Sprog — Hawajisk, som det kaldes. Jeg opholdt mig hos Broder J. H. Napela, Wailuku. Han var en dannet, intelligent Havajaner, som fuldkommen forstod sit eget Sprog og kunde give mig den nøjagtige Betydning af Ordene. Der var maaske kun faa i Nationen saa godt i Stand til at hjælpe mig i denne Henseende som Broder Napela. Han nedstammede fra de gamle Høvdinge paa Øen Maui, i hvis Slægt Sproget var bleven bevaret og talt i

dets største Renhed. I Slutningen af Januar Maaned 1851 begyndte jeg Arbejdet paa Oversættelsen. Tiden, jeg anvendte derpaa, var de Dage og Timer, som ikke vare beslaglagte af andre Pligter. Oversættelsen blev fuldendt den 22de Juli 1853 — omtrent to og et halvt Aar fra den Tid, jeg begyndte den. Det var ikke før den næstfølgende 27de September, at vi fuldendte Revisionen.

I December 1853 besøgte jeg Kauai, Øgruppens vestligste beboede Ø. Min Hensigt med at besøge denne Ø var tofold: at besøge de Hellige og bære Vidnesbyrd for Folket angaaende Værket, og atter at gjennemse Mormons Bogs Oversættelse. Den Gang arbejdede der paa Øen en indfødt Ældste sammen med Ældste William Farrer i Evangeliets Tjeneste. Hans Navn var Kauwahi, en dannet Mand med dyb Indsigt og udmærkede Evner. Der sagdes om ham, at han var den mest veltalende Mand og bedste Logiker i den Hawajiske Nation. Jeg ønskede at faa ham og Broder Farrer til at gjennemlæse Oversættelsen med mig, for at se, at intet Ord var bleven udeladt, og for at rette saadanne Unøjagtigheder, som forud havde undgaaet min Opmærksomhed. Vi begyndte dette Gjennemsyn den 24de December 1853 i Waimea, det vestligste beboede Sted paa Sandwichsøerne, og fuldendte det den sidste Januar 1854.

Præsident Cannon vendte tilbage til sit Hjem før Bogen blev udgivet. Han forblev i Utah i mindre end seks Maaneder, da han kaldtes paa en Mission til Kalifornien for at udgive Mormons Bog i det hawajiske Sprog, og hjælpe P. P. Pratt med at udgive et Blad. Broder Pratt rejste dog snart hjem, medens Broder Cannon oprettede et Trykkeri i San Francisco, hvor han med Ældsterne Joseph Bulls og Matthew F. Wilkies Assistance trykte og publicerede 2500 Eksemplarer af Beretningen om Lehis Hus i det Sprog, som denne Gren af Lehis Efterkommere tale. Da denne Udgave var bleven indbunden, blev den sendt til Ældsterne paa Sandwichsøerne, og den har været en stor Hjælp i Udspredelsen af Evangeliet blandt hint Folkeslag. Den kaldes Ka Buke A Moramona og indeholder en Fortale, skreven af Broder Cannon.

Oversættelsen i det hindostanske Sprog udførtes af en indfødt Herre under Opsyn af Ældste James P. Meik af Calcutta, men den er aldrig bleven publiceret. Manuskriptet, som er i Bogform, godt indbunden og særdeles smukt skreven, findes nu i Præsidentens Kontor i Salt Lake City. Skriften i dette Manuskript, lig Hebræisk og andre orientalske Sprog, læses, hvad vi vilde kalde baglænds, og Bogens Begyndelse er, hvor vi vilde vente at finde Slutningen.

(Fortsættes.)

Den, der elsker Musik, maa ogsaa have et aabent og godt Hjærte. Tonerne ere dog den Irisbue, der forbinder Himlen med det Jordiske. Farve, Tone og Tanke ere dog i Grunden det store Alts Treenighed. Det Jordiske udtaler sig i Potensen af de forskjellige Farver, og disse aabenbare sig igjen aandigt i de mægtige Toner, der atter gjemme Nøglen til Hjærtets dybe Gjemme! Det er ene Tonerne, der mægte at løse de dybe Tankegaader, der tidt vækkes i vor Sjæl.

H. C. Andersen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Januar.

Ved Aarsskiftet.

Vi have atter vendt et Blad i Tidens Bog. Atten hundrede og fire og firs med dets mange forskjellige Omvekslinger er nu talt blandt sine Forgjængere.

De Begivenheder, som ere indtrufne, de Handlinger, vi have udført gjennem Aarets Løb, staa som Monumenter, der betegne denne Tidens Afdeling for kommende Slægter. Endnu se vi dem klart og tydeligt, men eftersom vi med ustandselig Fart glide nedad Tidens Strøm, blive de dunklere og dunklere, og tilsidst synke en efter anden bag Horizonten; dog er der nogle af dem, der kaste sine Skygger langt frem i Tiden, og ville have Indflydelse saavel over Landes som over Individers Skjæbne. Det gamle Aar med dets Glæder og Sorger er nu henrunden, medens 1885 begynder at oprulle sit Panorama for vore Øjne. Det er med spændt Opmærksomhed, vi se, Tæppet løftes. Faa kunne være ligegyldige Tilskuere — Alle have sin Rolle at spille i Livets store Drama. Hvormange ville skille sig hæderligt fra det Hverv, Verdensbeherskeren gav dem? Hvor lidet vide vi, hvad det kommende Aar gjemmer i sit Skjød! Hvor gjerne ville vi ikke løfte Tidens Forhæng og opdage de Hemmeligheder, det skjuler! Og dog, hvor godt er det ikke, at Mennesket ikke blev begavet med Forudvidenhed; men at det i Stedet blev skjænket den skjønne Evne at kunne haabe! Haabet kaster et saa skjønt Lys over vor Fremtid, at vi ofte nyde større Glæder i det, vi haabe, end i selve Realiseringen af vore Ønsker. Om vi derimod kjendte Fremtidens Smerter og Sorger, vilde denne Bevidsthed foraarsage os pinlige Lidelser længe forud. Da vor Frelsers Time var kommen, finde vi ham i Gethsemane Have. Han vidste, at al den Lidelse, som den menneskelige Natur overhovedet er i Stand til at bære, skulde tilføjes ham, og at al den Sjælslidelse, som bitter Haan og krænkende Forsmædelse kunde foraarsage, skulde han udholde. Ingen kan maale hans Lidelsers Dyb. Hans Sved faldt som Blodsdraaber paa Jorden. Som Gud var han i Besiddelse af Forudvidenhed, og i Lighed med Menneskene, hvis Natur han havde paataget sig, led han den største Dødsangest. For vort eget Bedste har Gud i sin Visdom begrændset vort Fremtidsblik; men han har dog ikke ladet os i Blinde angaaende Menneskenes og Jordens Fremtid. I sine forrige Husholdninger saavel som i denne „Tidernes Fyldes Husholdning“ har han opladt Himlens Syner for sine Tjenere, der med tydelige Ord have forkyndt Menneskene det, som han vil lade ske før vor Frelsers herlige Tilkommelse. Formedelst Aabenbaringens Lys kunne vi se Omridsene af de sig hurtigt nærmende store Begivenheder: Babylons Fald og Guds Riges endelige Sejr, som ville slaa de Ugudelige med Forfærdelse og fylde de Helliges Hjærter med Fryd og Glæde. Ihvorvel vi ikke vide, hvad der i det nu begyndte Aar vil ske med os som Individer, vide vi dog, at Herren vil styre Begivenhedernes Gang for sit Værks Forfremmelse paa Jorden. Hvormeget Verden i dens Kortsynethed end modsætter sig hans Villie, vil han dog fuldbyrde den

og skjænke sine Børn Sejren. Har det forløbne Aar havt mange Sorger og faa Glæder, vil det nye maaske blive saa meget mere velsignet; men om det skal blive vor Lod at gjennemgaa Prøver og Trængsler, maa vi ikke glemme, at et kjærligt Forsyn paalægger os dem for vort eget Gode. Naar vi en Gang vende tilbage til vor Faders Hus, ville vi se, hvor vist han har vævet vor Skjæbnes Traade, saa at han ved at blande de mørkere med de mere prægtigfarvede — vore Sorger med vore Glæder — har frembragt et uendeligt skjønt Billede. Da vil vor Synskreds udvides. De foran os liggende Evigheder ville udfoldes for vort Blik, og Fortidens Undere afsløres. Da ville vi ikke maale Tiden med disse korte Jord-Aar. I den Salighed, Guds Børn ville nyde, ville de næppe mærke Tidens Gang — tusinde Aar ville kun synes som en Dag. Der vil da ej længere være Anledning til at ønske hverandre et glædeligt Nytaar.

Vi ønske af ganske Hjærte, at det nye Aar maa bringe Glæde og Velsignelse over alle Stjernens Læsere og bringe dem nærmere det høje Maal, som Herren har sat for sine Børns jordiske Vandring.

En Missionsrejse.

Af Præsident Joseph F. Smith.

Den 29de August 1884 forlod jeg i Selskab med Apostel Erastus Snow og hans Hustru mit Hjem i Salt Lake City for at tage en Tur til Byerne i det sydøstlige Utah, sydvestlige Colorado, nordvestlige New Mexico og sydøstlige Arizona. Med Denver og Rio Grand Jærnbanen ankom vi til Price Station og gjorde vort første Ophold. Derfra tog vi til Bogns til Huntington, og derefter til Castle Dale, hvor vi overværede Emery Stavs Qvartals Konference, der afholdtes Lørdagen og Søndagen den 30te og 31te August. Imidlertid besøgte vi Orangeville og holdt Forsamling der Lørdagaften, vendte tilbage til Huntington og holdt Forsamling der Søndagaften.

Næste Dag (den 1ste September) kjørte vi til Price Ward og holdt Forsamling, besøgte Stedet, hvor de havde begyndt paa at anlægge deres By og bilagde nogle Tvistigheder desangaaende, hjalp Nybyggerne tilrette, saa godt vi kunde, med at gjøre en god Begyndelse for en heldig og forenet Fremtid, og om Aftenen toge vi, i Selskab med Ældste John Morgan og Hustru, med Toget øster paa. Uden at regne den unge, men livlige Missionær Robert Smith, vare vi nu seks i Selskabet. Vi fandt Byerne i Emery County i en god Tilstand, og Folk i Almindelighed at være vel tilfreds; de have gode Udsigter for en rig Høst og glædede sig meget ved vort Besøg. Jeg burde ikke undlade at bemærke, at Ældste Andrew Jensen, Morgenstjernens Redaktør, var med os, og gjorde god Tjeneste paa vort Besøg i Emery County, men han vendte fra Price Ward tilbage til Salt Lake City, Mandagen den 1ste September.

Om Morgenen den 2den September naaede vi Cimeron, og straks efter Frokost begyndte vi at stige op ad Gunnison eller Black Canyon, hvis storartede

Naturskjønheder var en god Begyndelse paa det, Dagen havde at byde os. Fra denne Canyon (Bjærgkløft) komme vi ud i det aabne Landskab, og snart naaede vi den hurtigt opvoksende By, Gunnison i Colorado, vi havde nemlig passeret Utahs Grændselinie om Natten. Snart efter vi havde forladt Gunnison, begyndte vi Opstigningen til Marshalls Pas og naaede Toppen ved Middagstid, efterat have kjørt over en Vej, der snor sig igjennem og over dybe og stejle Kløfter, op ad Siden paa Bjærget til en Højde af 10,007 Fod over Havfladen. I denne store Højde er Luften kold; og store Snedynger fandtes nær Banen; for første Gang i mit Liv fandt jeg mig ikke i Stand til at aande frit, Luften syntes ikke at kunde fylde mine Lunger. Jeg siger kun, at dette var første Gang jeg havde havt denne Følelse, skjønt jeg rejste over dette Bjærg for lidt over et Aar siden, og har mange Gange før været lige saa højt oppe om ikke meget højere. Nu vare vi oppe paa det store nordamerikanske Fastlands Rygrad, skjønt ikke paa det højeste Punkt af Fastlandets store Vandskjel, for nogle af dens Bjærgtoppe hæve sig 14000 til 15000 Fod over Havfladen.

Efter at have pustet lidt og afspændt en af de uhyre Lokomotiver, der trak os derop, begyndte vi at stige nedad og naaede snart nogle af Kilderne og Bækkene, der danne Arkansasflodens Begyndelse, derpaa kjørte vi langs med og over de mange Bække og Smaafloder hvis dybe og snævre Flodsenge bugte sig i Slangegang ned igjennem Bjærgkløfterne, til vi naaede selve Arkansasfloden i en bred Bjergkløft ved Bye Salida. Her standsede vi og spiste til Middag, hvorefter vi begyndte vor Rejse langs Floden og kom igjennem det majestætiske Svælg, der med Rette er benævnet »The Royal Gorge«, hvilket er et passende Endepunkt paa de majestætiske og umaadelig storartede Bjærglandskaber, der paa denne Dags Rejse over Amerikas Vandskjel allevegne frembød sig for vort beundrende Blik.

Det vilde være vanskeligt at danne sig et rigtigt Begreb om disse vidunderlige Bjærglandskabers Storartethed, uden man selv tager en Tur over Denver og Rio Grand Banen, der har fortjent og med Rette bærer Navnet: »The Scenic Route of America«. Ved Mundingen af »The Royal Gorge« kom vi forbi Canyon City, tilsyneladende en meget smuk By, med talrige Skyggetræer og nette, smagfulde Huse, Noget man sjælden møder i Klippebjærgenes Byer udenfor Utah.

Men jeg vil fortsætte. Vi ere nu paa den østlige Skraaning af Fastlandet, og Strømmene flyde ned i den mexikanske Havbugt. Snart naaer man Pueblo, en By med seks eller syv Tusind Indbyggere, bekjendt i Historien for at være Mormonbataillonens Vinterqvarter i 1846—1847. Byens Beliggenhed er ved Arkansasfloden, 120 Mile syd for Denver, 4,400 Fod over Havfladen, og har et mildt og sundt Klima.

Vi besøgte Staden Denver, der angives at have en 70,000 Indbyggere, og Statens Industri Udstilling, der aabnedes den 1ste September. Vi besøgte det berømte Badested Maniton, circa 70 Mile fra Denver, og ligeledes den smukke By Colorado Springs, 45 Mile nordenfor Pueblo ved D. & R. G. Jærnbanen, over hvilken vi rejste tilbage til Pueblo den 4de September.

Den 5te rejste vi over Lavetta Pas, en høj Forgrening af Klippebjærgene, der strækker sig sydøst til Spanish Peaks, og ind i den store San Luis Dal, hvor der i Nærheden af Conejosfloden ligger

3 af de Helliges blomstrende Byer, der benytte denne Flods Vande. Disse tre Byer, (Manassa, Ephraim og Richfield) tilligemed nogle faa adspredte Gaarde, hvis Ejere beskjæftige sig med Kvægavl, og Andre i de ikkemormonske Byer udgjøre tilsammen San Luis Stav, der præsideres over af Silas S. Smith. I Richfield og Ephraim holdt vi Forsamlinger om Eftermiddagen og Aftenen den 5te September, og paa den følgende Dag begyndte San Luis Stavs Kvartalskonferencen i Manassa, og varede til Søndagaften den 7de. Det var en aandelig Fest for de Hellige.

Ved vor Ankomst til Richfield bleve vi overmaade glade og overraskede ved at møde vor højtagtede og værdige Broder, Ældste B. H. Roberts fra Missionen i de sydlige Stater, som fulgte med os til Manassa og overværede alle vore Forsamlinger i Staven, og med Veltalenhed holdt flere kraftige Taler. Det, som gjorde vort Møde med Ældste Roberts mere rørende, var hans ædle og dristige Foretagende for at komme i Besiddelse af Ligene af vore myrdede Brødre og Medarbejdere i Lewis County, Tennessee, og det, at han selv havde saa nær mødt samme Skjæbne paa denne heltemodige Tur. Jeg anser ham som en af Herrens Helte og en dygtig Sandhedens Tolk.

Fra Manassa gik Broder Roberts og Ældste John T. Henninger, som for en Tid havde arbejdet i San Luis Valley som omrejsende Ældste, tilbage til Utah den 8de September. Samme Dag tog jeg tilligemed Brødrene Snow og Morgan og vore Hustruer med Toget til Durango, hvorfra Søster Morgan og Søster Smith vendte tilbage til Manassa, medens vi tog Befordring til Bluff City ved San Juan Floden. I Mancos, 28 Mile fra Durango holdt vi en Forsamling om Aftenen den 9de og organiserede der en Gren af Kirken med James H. Durstan som præsiderende Ældste, Josef S. Smith og O. C. Roberts som hans Raadgivere, og Fader Howard Corey som Søndagsskolens Bestyrer.

I Bluff City, hvor vi ankom den 12te September, fandt vi, at de Hellige ikke havde taget nogen fast Bestemmelse med Hensyn til Stedets Bebyggelse. Siden de store Oversvømmelser, der indtraf sidste Foraar, er der ikke bleven Noget udrettet for at haandhæve deres Ret til Pladsen. Det syntes, som om Enhver havde opgivet alt Haab om at fortsætte Stedets Bebyggelse og deres Ret til Besiddelse. Men efter vore Instrukser fra det første Præsidentskab, og i Følge vor eget Omdømme, begyndte vi straks at opmuntre Folket til at forny deres Bestræbelser paa at „holde Fæstningen", hvortil Mange vare villige, saa vidt det stod i deres Magt. Broder P. D. Lyman blev derpaa hæderligen løst fra sit Embede. Broder Jens Nielsen blev beskikket til at være præsiderende Biskop med Kumen Jones og L. H. Redd som Raadgivere. Vi afholdt tre Forsamlinger i Bluff City og aflagde et behageligt og, jeg haaber, fordelagtigt Besøg der, hvorpaa vi begyndte vor Rejse langs Floden op til Burnham i New Mexico.

Ved Mundingen af Montezuma Wash fandt vi Brødrene John Allen og Henry Holyoak med deres Familier lejrede, ventende paa vort Besøg og vore Raad. De havde lidt Tab ved Oversvømmelserne om Foraaret, og det samme var Tilfældet med flere andre Familier, der vare bosatte ved den nordlige Bredde af San Juan Floden; Tabet var stort eftersom baade deres Huse og Jorder vare blevne borskyllede af Højvandet.

Fra Bluff City til Montezuma er der 15 engelske Mile, over dybt Sand den største Del af Vejen. Ved Peak (saaledes kaldt paa Grund af en tragtdannet Bjærgspids i Nærheden) omtrent 17 Mile fra Montezuma i en øst sydøstlig Retning fandt vi Broder William Hyde med Familie, beskjæftiget med at begynde et nyt Hjem; de havde været blandt de mest uheldige af dem, som mistede deres Ejendele ved Højvandet. Floden har nu dannet sin Seng, hvor denne Familie før havde sit Hjem. Uagtet de Ulykker, som have rammet disse brave, flittige og værdige Folk, synes de dog at være livlige og muntre, og medens de søge at drage Nytte af Fortidens Besværligheder og store Tab, ere de bestemte paa at „holde Fæstniningen" og sejre. Jeg tror de have det, der udfordres for et saadant Foretagende — Mod og Udholdenhed.

Da vi kom Burnham paa 10 Mile nær, og fandt Floden for dyb til at kjøre over paa Grund af Højvande, nødtes vi til enten at gjøre en Omvej paa 20 Mile for at naa vort Bestemmelsessted, eller ogsaa paatage os et ualmindeligt Foretagende, nemlig at stige over „Hogback" der taarnede sig op foran os. Vi valgte det sidste og kom heldigt over paa den anden Side i Løbet af 2 Timer; det skete paa følgende Maade: Vi spændte vore fire Trækdyr fra Vognen, bandt vore Tæpper, Tasker og andre Eqviperinger paa Hestene og ledte dem ad en smal zigzag Sti, varierende fra 100 til 200 Fod ovenfor, og paa nogle Steder hængende ud over den nedenfor brusende Flod, over til den anden Side af Bjærget. Vi gik derpaa tilbage og skildte Vognen ad, bar et Stykke efter andet over, saa vi maatte gaa frem og tilbage flere Gange. Vi fik dog snart vore Ting i Orden og toge atter Vejen til Burnham, hvor vi ankom omtrent Kl. 8 30 om Aftenen, efter en anstrængende Dags Rejse. Her holdt vi en interessant Forsamling med de Hellige, hvorefter vi havde en venskabelig „Pow-wow" med 25 til 30 Ute- og Navajo-Indianere, og dette sluttedes med et Festmaaltid af Meloner. Alle syntes glade og opmuntrede ved vort Besøg

Fra Burnham droge vi tilbage til Durango, og dernæst med Toget til Antonito, og derfra kjørte vi tolv Mile til Manassa, hvor vi igjen afholdt Forsamling om Aftenen den 18de September.

Fra Manassa droge vi næste Dag atter tilbage til Antonito med vore Hustruer, og afrejste derfra med Toget over D. & R. G. Jærnbanen til Espanola og Santa Fe i New Mexico. Eftersom Jærnbanebroen var bortskyllet af Foraarshøjvandet i Rio Grande Floden, bleve vi opholdt i Espanola en kort Tid, hvorved vor Bestemmelse at træffe Toget i Santa Fe, der skulde tage os over A. T. & S. F. Jærnbanen, slog Fejl og vi nødsagedes at forblive der en hel Dag. Først syntes det os meget uheldigt, da vi havde sendt Breve med Posten, hvori vi havde bestemt Tiden for vor Ankomst; men ved at erfare, som vi snart efter gjorde, at det Tog, vi skulde have været med, løb imod et Fragttog nær Albuquerque, hvorved begge Togene ødelagdes, og tre Personer bleve dræbte og andre haardt saarede, forvandledes vor Skuffelse til Taknemmelighed til Gud, og vi ville altid erkjende hans forsynlige Styrelse i vor Befrielse.

Paa vor Tur gjennem Arizona besøgte vi Byerne Meadows og St. Johns ved Little Colorado Floden, Erastus ved Concho, Snowflake og Taylor ved

Silver Creek, og Woodruff i den østlige Arizona Stav, alle under Præsident Jesse N. Smiths Bestyrelse; og St. Joseph i Little Colorado Stav, hvorover Broder Lot Smith præsiderer. De to sidstnævnte Byer ere ligeledes beliggende ved Little Colorado Floden, circa 70—90 Mile nedenfor St. Johns. Vi holdt Forsamlinger og Raad i alle disse Byer, og havde stor Glæde i at samles med de Hellige.

Fra St. Joseph rejste vi tilbage til La Junta i Colorado, hvor jeg fik Ordre paa at vedblive i mit Arbejde blandt de Hellige, medens Brødrene Snow og Morgan og vore Familier fortsatte deres Hjemrejse. Jeg venter at snart blive færdig til at rejse hjem, om Alt gaar vel.

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb.

Af E. W. Tullidge (En Ikkemormon).

(Fortsat fra Side 352, 33te Aarg.)

Folkets Protest imod Culloms Lovudkast blev tilbørlig underskrevet, og sendtes med endnu flere Resolutioner, der paa det bestemteste udtrykte Folkets Følelser, til Washington.

En kort Tid forud var der i hele Territoriet af Mormonernes Kvinder bleven afholdt en Mængde store Forsamlinger, hvori de paa det alvorligste bekræftede deres Tro paa Kirkens Anstalter og deres Beslutning at ville opholde dem.

Disse Forsamlingers puritanske Udseende vilde have været af dyb Interesse til enhver historisk Tilskuer. De vilde have mindet ham om de Tider, da gudfrygtige Mænd i England forsvarede deres religiøse og politiske Rettigheder under Ledelse af saadanne Mænd, som Cromwell, Hampden, Sir John Elliot og Sir Harry Vane, inspirerede af den guddommelige John Miltons republikanske Pen; ejheller vilde han have forglemt, at et af Miltons kraftigste Skrifter er hans Forsvar for polygamiske Ægteskaber, grundet paa de hebræiske Pagter og Eksempler.

Denne Folkets forenede Handling fremkaldte en Stemning, som tilsidst havde Culloms Lovforslags Forkastelse til Følge.

Imidlertid blæste Pastor Newman sin Sæbeboble imod Mormonernes Polygami. I Hoopers berømte Tale mod Culloms Lovudkast indeholdtes et udførligt Forsvar for denne „ejendommelige Anstalt", grundet paa bibelske Skriftsteder. Dette fremkaldte Senatspræstens evangeliske Vrede, og med stor Veltalenhed holdt han et Foredrag imod Mormonernes Polygami, der vandt ham den metropolitanske Kirkes aristokratiske Medlemmers Beundring.

De Hellige i Zion morede sig kosteligt over denne Scene i Washington, og vare godt tilfredse med, at deres Anstalter nu bleve teologisk forherliget paa „høje Steder". Lig Napoleon mente de, at et larmende Ry var bedre end Monumenter. Pastor Newman gjorde Larmen for dem angaaende Polygamiet. Paa en skjemtende Maade foreslog Edward Sloan, Redaktøren for »Salt Lake Daily Telegraph«, at Senatspræsten skulde holde en Diskussion angaaende dette Æmne i Mormonernes Taber-

nakkel, da Washington neppe var Stedet at drøfte det. Pastor Newman foregav, at han antog dette som en Udfordring fra Brighom Young. Dette vilde være en ypperlig Lejlighed. At diskutere om Polygamiet med den Mand, hvis Ry i vor Tid er saa vidt omtalt — til samme Tid gjøre det i Tabernaklet i Nærværelse af en halv Snes Tusinder Mormoner — vilde give hans Navn en overordentlig Navnkundighed.

Newman modtog Udfordringen og bekjendtgjorde sin Hensigt at gaa til Utah og diskutere med Brigham Young det opsigtvækkende Æmne Polygami. Apostlerne føjede den ærværdige Stridsmand i hans Selvbedrag, thi om end Udfordringen manglede Begrundelse, vare de dog rede til at lade Senatspræsten smage deres apostoliske Sværd. I det Tilfælde, at en saadan polygamisk Landsfebrydning skulde finde Sted, var Orson Pratt den af alle Mormonerne valgte Forkæmper. Det varede ikke længe, før Mormonernes Paulus og General Grants Præst havde et indledende Sammentræf i New York Heralds Spalter.

Den kommende Diskussion i Zion gjorde megen Opsigt. Paa en Maade var det en national Begivenhed. Der var just en saadan Nyhed forbunden med den, som faldt i den offentlige Smag. Det amerikanske Folk beredte sig paa en Nydelse, og Pastoren blev paa Grund heraf omtalt og illustreret i Bladene. Lige til han forlod Washington foregav han, at han gik op til Mormonerne for at disputere med Brigham Young.

Dr. Newmans Forventning om at deltage i en personlig Diskussion med Brigham Young var ligesaa latterlig som indbildsk. Han kunde ligesaa godt have rejst til Rom i Forventning om at diskutere med Paven om Katholicismen.

I Begyndelsen af August 1870 kom Pastor Newman i Selskab med den velærværdige Dr. Sunderland til Salt Lake City og begyndte derpaa en Korrespondance med Brigham Young. Meget til sin Ærgrelse fandt Pastor Newman, at Brigham Young ikke havde havt Noget at gjøre med Udfordringen. Flere Breve veksledes; Pastor Newman søgte vedholdende at faa Præsident Young til at diskutere med ham, og denne ligesaa vedholdende at henvise ham til en af Apostlerne. Resultatet blev, at den velærværdige Ambassadør nedlod sig til at maale Sværd med Apostelen Orson Pratt.

Denne storartede Diskussion fandt Sted i det store Tabernakkel og overværedes af mange Tusinder. Hver Dags apostoliske Kamp blev hædret med en ordret Rapport i New York Herald, og alle Landets større Blade gave Plads for Uddrag af Bevisførelsen i deres Spalter. Aldrig før i de kristelige Tidsaldre havde Polygami været saa udførligt og dygtigt drøftet imellem to Præster, og visselig aldrig blev nogen religiøs Diskussion saa almindeligt publiceret og læst som denne. Millioner Læsere fulgte Dr. Newmans og Orson Pratts Bevisførelse, og man kan med Sikkerhed sige, at i det mindste to Trediedele tillagde Mormon Apostelen Sejren.

Maaske erkjendte Dr. Newman selv sit Nederlag eller i det Mindste var han bekjendt med den offentlige Mening, thi det juridiske Korstog, under Dommer Mc. Kean, som fulgte umiddelbart derpaa, havde meget Udseende af at være Dr. Newmans Hævn. Til Trods for Højesterettens Kjendelse opholdt Præsident Grant Mc. Kean, og Dr. Newman stod Grant bi med sine Raad. I Virkeligheden er det med Hensyn til Dommer Mc. Kean ligefrem retfærdigt at holde de forenede

Staters Præsident og dennes Præst ansvarlige for de skjændige juridiske Handlinger, som vi skulle omtale i vort næste Kapitel.

XXX. Kapitel.

Mc. Keans Regjering. Den langvarige Kamp for at begaa juridiske Mord paa Utahs fremragende Mænd. Sammensværgelsens Nederlag. Mc. Kean faar sin Afsked.

Vi kommer nu til et Afsnit i Brigham Youngs Liv, der paa det tydeligste fremviser Forsynets alstyrende Magt. Maaden, hvorpaa han blev i Stand til at beskjæmme sine Fjender, beseire en ondskabsfuld Fordreining af de forenede Staters Love, og overvinde en Bande Sammensvorne imod Mormonfolkets Fred og Lykke, som vil blive fremvist i den følgende Beretning, kan ikke betragtes anderledes end som Forsynets Inspiration.

Begivenhederne, vi hentyde til, foregik i Aarene 1870 til 1874, og endelig om Foraaret 1875 blev Dommer Mc. Kean afskediget fra et Embede, han havde vanæret og misbrugt paa en Maade, hvortil Verden ikke kan vise et Sidestykke. Da han var bestikket formedelst Methodistkirkens jesuitiske Indflydelse og opholdt ved Landets forenede Skinhellighed, var det kun hans egen ubesindige, brutale og despotiske Fremgangsmaade, der forvoldte hans Fald.

Af en omhyggelig Undersøgning af Retsforhandlingerne fremgaar det, at ved saadanne Midler som at beskikke uredelige Jurymænd, en bestikkelig Dommer, en Fiskal, der kun holdt sit Embede formedelst denne Dommers Beskikkelse og ved en afskyelig Morders Vidnesbyrd, der ved sin Mened kjøbte sin Ustraffelighed fra Retfærdighedens Fordringer, forventede man at kunne forøve juridiske Mord paa Brigham Young, Daniel H. Wells (Mayor af Salt Lake City), Hosea Stout, Joseph A Young og andre fremragende Mormoner, og det paa de mest urimelige og usande Beskyldninger.

Overdommer Mc. Kean og hans Medforbundne havde tilsyneladende lagt deres Planer godt; „Mennesket spaaer, men Gud raader". Overdommer Chase og hans Meddommere i Høiesteretten kom til Hjælp i det sidste Øieblik, betvang Mormonernes Fjender og tilintetgjorde disses uretfærdige Anslag og Rænker.

I Følge Kongressens Love vare de Pligter, som paalaa de forenede Staters Fiskal og Marshal i Utah, de samme, som udførtes af de forenede Staters Fiskal og Marshal i de forskjellige Stater, medens Territoriets Generalfiskals og Marshals Embeder svarede til de forskjellige Staters Generalfiskal og Sheriff.

Under denne Tingenes Tilstand ønskede de Sammensvorne først at blive stilt ved Territoriets Marshal og Generalfiskal, og overdrage Udførelsen af disses Pligter paa de forenede Staters Fiskal og Marshal. De ønskede ogsaa at tilsidesætte Utahs Love angaaende Maaden, hvorpaa at samle Juryerne, da de ikke paa anden Maade kunde bruge Domstolene for Mormonernes Ødelæggelse.

Det første Træk i denne Retning gjordes i 1870 i den Sag, som de forenede Staters Fiskal, Charles H. Hempstead anlagde imod Zerubbabel Snow, Utahs Generalfiskal, hvis Udfald var, at Snow blev berøvet sit Embede, og dets Pligter paalagte Hempstead, hvilket var en Overtrædelse baade af Utahs og de forenede Staters Love.

(Fortsættes.)

Deseret.

De travle Bier samles nu i Kuben Deseret —
Til Stedet fjærnt i Vesterland, af Gud en udvalgt Plet.
Der giver Gud dem Manna sød — han er mod dem saa god —
Og naar de sværme, grue de, som stande dem imod.

Kor.

Kom bliv en flittig Bi i Kuben Deseret!
Hvem vil ej være Arbejdsbi i Kuben Deseret?

Der Evangeliet læres os i tydelige Ord
Og Maalet for vor Vandring her paa denne faldne Jord.
Det høje Maal vi kunne naa kun ad den trange Vej,
Og Ingen ledig burde staa; det Bier sømmer ej.

Fra fjærne Lande drager bort, I Bier, hen i Vest;
I maa ej længer tøve her, gaar til den store Fest!
Adlyder Herrens Bud og fly'r hen til hans sikre Fold,
Og lytter til Profeters Røst lig dem i Hedenold!

Velsignelser os vente der, om Synd vi stedse sky
Og holde Pagten, som blev gjort ved Fødselen den ny,
Og lyde vi den sagte Røst, der hvisker Retfærds Ord,
Vil Herrens Naade skjænkes os i Himlen og paa Jord.

Hosianna jubles for vor Drot for Alt, vi af ham faa;
Vi ydmygt bede ham om Hjælp, den trange Vej at gaa,
Og ville samle hver en Sjæl til Kuben Deseret,
Som elsker Lys og Kundskab og af Værket ej bli'r træt.

Ankomst og Beskikkelse. Den 25de December ankom Ældste R. P. Marquardson af Elsinore, Utah, til Kjøbenhavn. Han beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference.

Anthon H. Lund,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af Anthon H. Lund, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.